

[Fritze Teisen.]

ster ved lige saa godt som jeg, at naar Forhandlingerne derovre pludselig — skal vi sige: blev ført videre i en Fart, var det med den Tanke, at man ikke ønskede at komme til de stærke Modsætninger, idet man snarere ønskede at faa lavet Forlig her i Landstinget, og derfor stillede vi ikke vore Ændringsforslag i Folketinget, stillede ikke vor Opfattelse skarpt op. Saa vilde der ogsaa have været al mulig Anledning til, at man levnedes os fornøden Tid til Behandling af denne Sag. Jeg ved ikke, om den højtærede Socialminister anser det for fornøden Tid, naar der fra Kl. 10 i Formiddag til nu i Eftermiddag har skullet holdes tvende Udvalgs møder, skrives Betænkning og faa den afgivet. Finder den højtærede Socialminister virkelig, at dette er rigelig Tid?

Ministeren siger, at den af os foreslaaede Bestemmelse om 1. Oktober 1932 som Grænse er ganske vilkaarlig. Ja, naturligvis maa den Dato, man sætter ind, under visse Forhold virke vilkaarligt, eftersom man ikke kan finde den Dato, som vil ramme det rigtige lige paa Sømmet, det vil den højtærede Socialminister heller ikke kunne. (*Socialministeren* [Steincke]: Jeg sætter heller ingen). Men netop fordi der ingen Dato er indsat, bliver Forslaget af en saadan Karakter, at vi ikke ønsker at stemme for det. Vi ønsker, at de, som virkelig er ramt af Krisen, og som ikke hører til de permanent arbejdsløse eller dem, som permanent henvender sig til Fattigvæsenet, skal have Hjælpen. Det er de virkelig kriseramte, der skal have Hjælpen, ikke de andre, de permanent arbejdsløse. Det skal være en virkelig Krisehjælp, og derfor er det, vi ønsker en Begrænsning og har sat Datoen til 1. Oktober 1932, det Tidspunkt, hvor Krisen satte stærkest ind. For Resten er det ganske betegnende at se, at Smørprisen netop nu, da man siger, at Krisen sætter stærkt ind, ligger paa samme Punkt som i Oktober i Fjor. Nu skulde Virkningerne af Kronestigningen komme, og det skulde blive bedre Tider, og saa ser vi altsaa, at Smørprisen stiger netop til det Punkt, hvorpaa den laa den 1. Oktober 1932. Jeg synes, der deri ligger et Fingerpeg om, at denne Dato sikkert ikke er ganske vilkaarligt valgt.

Ministeren talte ogsaa om vort Dækningsforslag og sagde, at der ikke var nogen Mening i at kræve et specielt Dækningsforslag for denne Lov, og at Ministeren ikke med Sikkerhed vidste, hvilke Dæk-

ningsforslag der vilde fremkomme. Det vil altsaa sige, at Ministeren i Øjeblikket fremsætter et Lovforslag uden samtidig at kunne anvise Dækning derfor, idet Ministeren jo siger, at han ikke kender Vejene.

Med Hensyn til Kaffespørgsmaalet var den højtærede Minister lidt højt oppe. Ministeren udtalte, at de, der skulde have Vinterhjælp, i væsentlig Grad vilde komme til at betale denne gennem Kaffetolden. Nu tror jeg nok, at jeg er lidt mere husholdningskyndig end Socialministeren, og jeg tror ikke, der er nogen Husholdning, hvor der paa halvanden Maaned vil blive brugt Kaffe for et Beløb af blot tilnærmelsesvis 50 eller 85 Kr. Socialministeren ved udmærket godt, at det Beløb, for hvilket der vil blive brugt Kaffe i det paagældende Tidsrum, vil være ganske minimalt, saa den Bemærkning kunde den højtærede Minister have sparet. Men jeg vil gerne spørge Ministeren, om det er Meningen, at Kaffetolden ikke skal forlænges — det kunde nemlig ligge i Ministerens Udtalelse, hvori han saa kraftigt afviste Spørgsmaalet og raillerede over vort Forslag, idet han sagde, at de paagældende selv kom til at betale gennem Kaffetolden.

Med disse Bemærkninger skal jeg atter anbefale Mindretallets Ændringsforslag.

Socialministeren (Steincke): Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Fritze Teisen) ved jo, hvilken Glæde det er mig at komme i Debat med hende, og jo livligere det ærede Medlem taler, des gladere bliver jeg for at diskutere med hende. Men netop under Hensyn dertil vil det ærede Medlem ogsaa forstaa, at hendes sidste Indlæg ikke kræver mange Bemærkninger fra min Side. Der var i Virkeligheden ikke noget nyt deri, og det ærede Medlem fremsatte det i en saa tragisk Tone, at det ikke virkede oplivende paa mig eller opfordrer mig til at svare derpaa. Kun med Hensyn til det direkte Spørgsmaal, om Kaffetolden ikke skal forlænges, skal jeg sige, at der laa intet som helst derom i mine Udtalelser, hverken for eller imod. Herom ved jeg i Øjeblikket intet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1

forkastedes med 43 Stemmer imod 8.

Ændringsforslag Nr. 2

vedtoges med 43 Stemmer imod 8.